

Chambre des Représentants

24 FÉVRIER 1953.

PROPOSITION DE LOI

relative à la régularisation des agents temporaires
de l'Etat.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition a pour objet de pourvoir aux lacunes et aux injustices constatées dans l'exécution de la loi du 28 décembre 1950, portant des mesures temporaires relatives aux concours d'admission aux emplois définitifs des administrations de l'Etat (*Moniteur Belge* du 4 janvier 1951).

L'expérience acquise après deux années démontre que le pouvoir exécutif n'a pas fait de cette loi l'usage qu'en attendait le législateur. Le problème à la fois administratif et humain que pose la présence d'un grand nombre de temporaires au sein des administrations de l'Etat n'a donc pas été résolu, et il n'est pas en voie de l'être.

Le législateur, en intervenant par la loi du 28 décembre 1950, avait constaté que de nombreux agents ont consacré à l'Etat, en période de crise, le meilleur d'eux-mêmes, sans que l'administration ait pu, en temps utile, leur permettre l'accession normale aux emplois définitifs. Fallait-il dès lors, au moment où un grand nombre de ces agents atteignent leur maturité, les soumettre aux épreuves purement scolaires des examens d'accession, alors que, pour la majorité d'entre eux, les administrations publiques avaient marqué, dans leurs signalements et dans leurs carrières, la satisfaction pleine et entière qu'appelait la valeur des services rendus ?

C'est ce que le législateur n'avait pas voulu, et c'est cependant la solution que le Pouvoir exécutif a fait prévaloir dans l'arrêté royal du 23 juin 1951, modifié par l'arrêté royal du 12 décembre 1951 (*M. B.* des 25/26 juin 1951 et des 24/25 décembre 1951). Le moment est donc venu pour le Parlement de revoir la législation en la matière.

Sans doute, pour un nombre très limité d'agents, l'article 1er de l'arrêté royal du 23 juin 1951, modifié par l'arrêté royal du 12 décembre 1951, a-t-il admis le principe de la régularisation sans examen pour les agents recrutés avant le 26 août 1939, mais la manière dont ce principe est organisé marque non seulement un recul sur le sys-

Kamer der Volksvertegenwoordigers

24 FEBRUARI 1953.

WETSVOORSTEL

betreffende de regularisatie van de tijdelijke
personeelsleden van de Staat.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Dit voorstel heeft tot doel te voorzien in de leemten en de onrechtvaardigheden, vastgesteld bij de uitvoering van de wet van 28 December 1950, houdende tijdelijke maatregelen betreffende de vergelijkende examens, voor de toelating tot de vaste betrekkingen in de Rijksbesturen. (*Staatsblad* van 4 Januari 1951.)

De na 2 jaren opgedane ondervinding toont aan dat de Uitvoerende Macht deze wet niet heeft toegepast zoals de wetgever verwachtte. Het administratief en tevens menselijk vraagstuk, dat door de aanwezigheid van een groot aantal tijdelijken in de Rijksbesturen gesteld wordt, werd derhalve niet opgelost en de oplossing is zelfs niet in het zicht.

Door zijn tussenkomst, bij de wet van 28 December 1950, had de wetgever vastgesteld, dat talrijke personeelsleden, in een periode van crisis, het beste van zichzelf aan de Staat hadden gegeven, zonder dat het bestuur, te gelegener tijd, hun normale toegang tot de definitieve ambten had kunnen mogelijk maken. Moet men dan, op het ogenblik dat een groot aantal personeelsleden een rijpe ouderdom hebben bereikt, ze voor de toelatingsexamens, aan latere schoolproeven onderwerpen, ofschoon de openbare diensten over het merendeel hunner hun volledige voldoening hadden te kennen gegeven bij hun signalement en in hun loopbaan wegens de bewezen diensten ?

Dit werd door de wetgever in genendele beoogd, en het is nochtans deze oplossing die de Uitvoerende Macht vooropgezet heeft in het Koninklijk besluit dd. 23 Juni 1951, gewijzigd bij Koninklijk besluit dd. 12 December 1951 (*Belgisch Staatsblad* dd. 25/26 Juni 1951 en 24/25 December 1951). Thans is dan ook het ogenblik voor het Parlement gekomen om de terzake geldende wetgeving te herzien.

Artikel 1 van het Koninklijk besluit dd. 23 Juni 1951, gewijzigd door het Koninklijk besluit dd. 12 December 1951, heeft voorzeker voor een zeer beperkt aantal personeelsleden, namelijk voor deze, aangeworven vóór 26 Augustus 1939, het beginsel der regularisatie zonder examen aangenomen. De wijze waarop dit beginsel in de praktijk

tème adopté en faveur des agents recrutés avant le 8 janvier 1938 par l'arrêté du Régent du 30 avril 1947, modifié par celui du 10 avril 1948, mais une rupture avec les principes du droit commun. Le texte de l'article 1er exige en effet que les services aient été rendus « sans interruption ». Or le Pouvoir exécutif fait de cette condition une interprétation que le droit condamne. En matière de prestations de services, il faut évidemment distinguer, comme le bon sens lui-même l'indique, entre l'interruption, c'est-à-dire la rupture complète du lien entre l'État et l'agent, et la simple suspension momentanée de ce lien. Dans l'un et l'autre cas, il faut en outre distinguer entre l'interruption et la suspension dues au fait volontaire de l'agent et celles qui sont imputables à des circonstances qui sont soit indépendantes de sa volonté, soit le résultat d'un comportement normal. Même le simple cas de force majeure qui a contraint l'agent à suspendre provisoirement son activité n'est pas pris en considération. Le Pouvoir judiciaire et le Conseil d'État, dans la supputation des délais de procédure pourtant prévus à peine de déchéance, admettent que le cas de force majeure est susceptible de proroger ces délais : l'exemple démontre que, sur le plan juridique, la thèse du Pouvoir exécutif qui prétend aveuglément s'en tenir aux seules hypothèses visées aux alinéas 4 et 5 de l'article 1er, 1°, de l'arrêté royal susdit, est indéfendable.

Ces remarques gardent toute leur valeur pour la supputation des délais de stage visés à l'article 2 du même arrêté. Est-il à cet égard, ne disons pas même conforme aux intentions du législateur (puisque la contrariété est sur ce point évidente), mais simplement raisonnable de retirer à un agent le bénéfice de la régularisation à raison d'une interruption momentanée due au fait qu'étant au service d'un organisme parastatal en liquidation, il a démissionné de cet Office en vue de participer, 15 jours plus tard, au concours de recrutement d'agents temporaires par un département de l'État, au service duquel il est entré ?

Il ne suffit pas, pour tenter de justifier de tels errements, de prétendre que le Pouvoir exécutif qui régularise qui il veut, peut interpréter, à son gré, de la manière la plus fantaisiste, les conditions auxquelles est réglementairement subordonné l'acte de nomination.

Une telle opinion ne trouvera d'appui ni auprès des juristes, ni au sein du Parlement. C'est oublier que si le Pouvoir exécutif a le droit de fixer des conditions de nomination, l'agent a, pour sa part, droit à l'application correcte des règlements édictés à cette fin par l'autorité compétente.

Telle est pourtant la manière dont la loi du 28 décembre 1950 se trouve appliquée. Il est donc naturel que la masse des agents temporaires soit convaincue que la manière dont le problème a été « résolu » sur le plan réglementaire n'est pas exempte d'un certain esprit de persécution.

Les signataires de la présente proposition de loi partagent d'autant plus ce sentiment que le gouvernement a, en contraste avec cette rigueur d'interprétation antijuridique, régularisé d'office et sans examen dans des emplois de première catégorie un certain nombre d'agents ne réunissant en rien les conditions explicitement exigées à cette fin par l'article 1er de l'arrêté royal du 23 juin 1951. Le

verwezenlijkt wordt, betekent echter niet alleen een achteruitgang tegenover het stelsel dat werd aangenomen ten voordele van de personeelsleden die aangeworven werden vóór 8 Januari 1938, ingevolge het Besluit van de Regent dd. 30 April 1947, gewijzigd bij Regentsbesluit dd. 10 April 1948, maar doet bovendien afbreuk aan de beginselen van het gemeen recht. De tekst van artikel 1 stelt inderdaad als vereiste een « ononderbroken » dienstprestatie. Welnu, de Uitvoerende Macht geeft aan deze voorwaarde een interpretatie, die in rechte niet te rechtvaardigen is. Inzake dienstprestaties, dienst er vanzelfsprekend een onderscheid gemaakt, zoals het gezond verstand het aanwijst, tussen de dienstonderbreking, d.i. de volledige verbreking van de band tussen de Staat en het personeelslid, en de louter tijdelijke opschorsing, welke aan een vrijwillige schuld van het personeelslid te wijten zijn en deze welke aan omstandigheden moeten toegeschreven worden, die hetzij onafhankelijk zijn van zijn wil, hetzij het gevolg van een normale gedraging. Zelfs het eenvoudig geval van overmacht ingevolge waarvan het personeelslid er toe genoopt werd tijdelijk zijn bedrijvigheid te schorsen, wordt niet in aanmerking genomen. De Rechterlijke Macht en de Raad van State nemen, bij de waardering der nochtans op straffe van uitsluiting gestelde termijnen van rechtspleging, aan, dat door overmacht deze termijnen kunnen verlengd worden : het voorbeeld toont aan dat op juridisch plan de stelling van de uitvoerende Macht, welke zich op slaafs wil houden aan de enkele veronderstellingen, bedoeld bij artikel 1, 1°, leden 4 en 5, van voormeld Koninklijk besluit onverdedigbaar is.

Deze opmerkingen gelden evenzeer voor de berekening der proeftijdtermijnen bedoeld bij artikel 2 van hetzelfde besluit. Is het in dit opzicht — niet strokend met de bedoelingen van de wetgever (vermits de tegenstrijdigheid op dit punt van zelfsprekend is) — maar eenvoudig redelijk aan een personeelslid het voordeel der regularisatie te onttrekken wegens een tijdelijke onderbreking, die haar oorzaak vindt in het feit, dat hij in dienst van een in *vereffening* zijnde parastataal organisme zijn ontslag bij dat organisme heeft ingediend, ten einde 15 dagen later aan een wervingsexamen voor tijdelijke personeelsleden, ingericht door een Staatsdepartement, in welks dienst hij getreden is, deel te nemen ?

Om dergelijke dwalingen te rechtvaardigen, volstaat het niet de bewering voorop te zetten, dat de Uitvoerende Macht, welke in vast verband benoemen kan al wie zij wenst, eveneens op de meest grillige wijze de voorwaarden kan verklaren waaraan de benoemingsakte reglementair is ondergeschikt.

Een dergelijke opvatting zal noch bij de juristen, noch bij de parlementsleden enige steun kunnen vinden. Want indien de Uitvoerende Macht het recht heeft de benoemingsvoorwaarden vast te stellen, dan hebben anderzijds de personeelsleden ook recht op een juiste toepassing van de reglementen, die met dat doel door de bevoegde overheid werden uitgevaardigd.

Nochtans wordt de wet van 28 December 1950 op een dergelijke manier toegepast. Het is bijgevolg natuurlijk dat de massa der tijdelijke personeelsleden er van overtuigd is, dat de wijze waarop het probleem thans op het reglementair plan werd « opgelost » niet vrij te pleiten is van een zekere vervolgingsgeest.

De ondertekenaars van dit wetsvoorstel delen deze mening des te meer, daar de Regering, in tegenstelling met de voormelde stipte en anti-juridische interpretatie, van ambtswege en zonder examen, een zeker aantal personeelsleden die in niets voldeden aan de in artikel 1 van het K. b. van 23 Juli 1951 uitdrukkelijk gestelde voorwaarden toch heeft geregulariseerd in ambten van de eerste

Pouvoir exécutif a par là démontré lui-même l'insuffisance de ses propres normes.

Il est clair en effet qu'il peut avancer pour justifier chacun de ses dépassements de pouvoir, des raisons plausibles, déduites par exemple de la valeur professionnelle de telle personne et de l'importance des services rendus et à rendre. Mais beaucoup d'agents peuvent avancer les mêmes motifs de faveur, avec parfois plus de fondement. Si ces mesures individuelles n'ont pas fait l'objet, en général, de recours en annulation, c'est d'abord parce que les intéressés éprouvent, quand au principe même de tels recours, un sentiment de fair-play professionnel qui les honore, c'est ensuite parce que les agents temporaires estiment, dans leur ensemble, que ces cas individuels, si répréhensibles qu'ils soient par rapport à la loi du 28 décembre 1950 et aux arrêtés royaux d'application, ont tout de même l'évidente portée de démontrer, de l'aveu même du Pouvoir exécutif, l'insuffisance et l'injustice des dispositions en vigueur en la matière.

Le législateur ne peut pas démentir la confiance que les agents temporaires font à l'honnêteté du législateur en vue d'étendre à tous un bénéfice, qui par l'effet de recommandations et ce, en contradiction avec le statut des agents de l'Etat qui interdit à ceux-ci d'en faire usage, a été jusqu'ici, limité à quelques-uns d'entre eux.

* * *

Les signataires de la présente proposition de loi invitent par conséquent le Parlement à revoir ce problème de manière à écarter l'esprit d'arbitraire qui préside actuellement à son règlement.

Les considérations qui précèdent démontrent la nécessité d'une intervention nouvelle du législateur. Aucune objection d'ordre constitutionnel ne peut à cet égard être retenue. Que l'on n'invoque pas ici le droit de l'Exécutif de régler librement les conditions de nomination des agents de l'Etat. Il n'est même pas nécessaire en l'espèce d'invoquer l'autorité de MM. les conseillers d'Etat Moureau et Mast (3me journée administrative — 26 avril 1947) souhaitant l'intervention du législateur en vue de déterminer le statut.

En l'espèce, par la loi du 28 décembre 1950, le législateur est intervenu : il a fait confiance au Pouvoir exécutif pour régler raisonnablement le problème des agents temporaires. Par l'arrêté du 23 juin 1951, l'Exécutif a usé d'un pouvoir qu'il ne tenait que de la loi. Le législateur a le droit de constater que cette mission, le Pouvoir exécutif ne l'a pas remplie conformément à ses intentions. Il a dès lors le droit de pourvoir lui-même et de sa propre initiative au choix des règles qui correspondent adéquatement au but poursuivi.

* * *

Les auteurs de la présente proposition de loi estiment nécessaire de faire choix de deux règles :

1) Tout agent qui, au jour de l'entrée en vigueur de la présente loi, peut faire état de cinq années de bons et loyaux services, peut être régularisé d'office et sans examen. Ce laps de temps a été suffisamment long que pour permettre à l'administration de se faire de l'agent une opinion rationnelle et fondée sur ses services réels : cette appréciation a d'ailleurs été portée au signalement. Cette règle correspond à celle que le gouvernement a adoptée,

categorie. Daardoor heeft de uitvoerende Macht zelf de ontoereikendheid van haar eigen normen bewezen.

Het is inderdaad mogelijk dat de Regering, voor ieder van die machtsovertredingen, aanvaardbare redenen kan doen gelden, zoals b.v.b. de beroepsbekwaamheid of de bewezen en nog de bewijzen diensten van die bepaalde personen, maar veel andere personeelsleden kunnen dezelfde gunstige beweegredenen aanvoeren, met soms evenveel recht. Zo deze afzonderlijke maatregelen in het algemeen niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een beroep tot vernietiging, dan is dit in de eerste plaats omdat de belanghebbenden, nopens het principe zelf van dergelijke beroepen, zich laten leiden door een zeker gevoel van beroepsfair-play, dat hen tot eer strekt, en in de tweede plaats omdat de tijdelijke personeelsleden in het algemeen van oordeel zijn dat die individuele gevallen, hoe verwerpelijk ze ook zijn ten opzichte van de wet van 28 December 1950 en van haar uitvoeringsbesluiten, niettemin toch klaarblijkelijk de ontoereikendheid en de onrechtvaardigheid van de terzake geldende bepalingen aantonen, zoals de Uitvoerende Macht trouwens moet toegeven.

De wetgever mag het vertrouwen niet beschamen dat de tijdelijke personeelsleden in zijn eerlijkheid stellen, met het doel aan ieder hunner hetzelfde voordeel toe te kennen, dat tot op heden slechts, bij middel van aanbevelingen en dit in strijd met het Statuut van het Rijkspersoneel, dat aan dit laatste verbiedt er gebruik van te maken, aan enkele hunner werd voorbehouden.

* * *

De ondertekenaars van dit wetsvoorstel nodigen derhalve het Parlement uit dit probleem te herzien zodat de geest van willekeur, welke thans ter zake heerst, zou worden uitgesloten.

De bovenstaande overwegingen bewijzen duidelijk hoe noodzakelijk een nieuwe tussenkomst van de wetgever is. Geen enkele opwerping van grondwettelijke aard kan terzake stukhouden. Men zou inderdaad niet kunnen opwerpen, dat de Uitvoerende Macht over het recht beschikt vrij de benoemingsvoorwaarden van het Rijkspersoneel te regelen. Het zal zelfs niet nodig zijn hierover het gezag in te roepen van de Raadsheren van State Moureau en Mast (3de Administratieve dag — 26-4-1947), die wensen dat de wetgever zou tussenkomen voor het vastleggen van het Statuut.

In 't onderhavige geval, heeft de wetgever ingegrepen door de wet van 28 December 1950 : hij heeft vertrouwen gesteld in de Uitvoerende Macht om het probleem der tijdelijke personeelsleden op redelijke wijze te regelen. Bij besluit van 23 Juni 1951, heeft de Uitvoerende Macht gebruik gemaakt van een macht, die zij slechts geput heeft uit de wet. De wetgever heeft het recht vast te stellen, dat de Uitvoerende Macht deze zending niet heeft vervuld overeenkomstig zijn inzichten. Hij heeft derhalve het recht zelf en uit eigen beweging te voorzien in de keuze der regels die op passende wijze beantwoorden aan het vooropgestelde doel.

* * *

De stellers van het onderhavige wetsvoorstel achten het noodzakelijk twee regels te kiezen :

1) Elk personeelslid, dat, op datum van de inwerking-treding van deze wet, vijf jaar goede en trouwe dienst kan doen gelden, kan ambtshalve en zonder examen worden geregulariseerd. Dit tijdperk is lang genoeg geweest om het bestuur in de gelegenheid te stellen om zich een redelijk oordeel te vormen over het personeelslid, gesteund op zijn werkelijke dienstprestaties; deze beoordeling werd trouwens al op zijn signalement aangebracht.

hors texte, dans certains cas. Mais nul n'admettra que l'application d'une norme en soi légitime, puisse dépendre du hasard des recommandations et du degré d'initiative du chef d'un département. La présente proposition de loi pourvoit efficacement à cette nécessité: elle mettra un terme au trouble profond que ces nominations ont créé dans les services publics. Il doit d'autre part aller de soi que si la condition de continuité des services peut être maintenue, parce qu'elle tend, d'une part, dans le chef de l'Etat, à garantir la compétence et l'expérience acquise par l'agent et, d'autre part, dans le chef du fonctionnaire à valoriser le dévouement à la fonction publique, il doit être bien entendu que cette condition ne peut être interprétée de manière à être entièrement détournée de son but, comme elle l'est actuellement. La suspension de service due au cas fortuit et de force majeure interprétée raisonnablement, et celle qui est due au comportement normal du membre du service public, en d'autres termes la suspension légitime de service, ne peuvent entraîner le refus d'appliquer cette norme judiciaire;

2) Certains services publics ont continué de recruter, généralement après concours d'admission, des agents temporaires dont la coopération était indispensable. Ces agents, généralement très absorbés par leurs tâches, méritent que l'Etat, assumant en cela le rôle qu'il impose aux employeurs privés, prenne égard à leurs services et qu'il leur facilite l'accès aux fonctions définitives. Il s'agit d'éléments plus jeunes, incontestablement moins expérimentés, de sorte que le principe de l'examen professionnel ne souffre ici nulle objection. La présente proposition de loi permet à ces agents de présenter l'examen de fin de stage dès l'accomplissement d'une période de service de cinq années.

L'Etat a le devoir juridique et moral de régler définitivement le problème des temporaires. La loi du 28 décembre 1950 telle qu'elle est appliquée, ne permet pas d'atteindre cet objectif. Il faut en outre suivre des règles dont l'application ne dépende pas du hasard, comme il en a été jusqu'ici pour certaines nominations. Il faut donner, par-dessus tout, aux agents temporaires de l'Etat la conviction fondée que ce problème sera résolu non pas même avec générosité mais simplement avec équité. Or seule la loi, dans l'état présent des choses, est à même de réaliser cet objectif.

Deze regel stemt overeen met diegene, die de Regering, buiten de tekst om, heeft aangenomen voor sommige gevallen. Maar niemand kan aanvaarden dat de toepassing van een op zichzelf wettelijke norm zou kunnen afhangen van het toeval der aanbevelingen en van de ondernemingsgeest van het hoofd van een departement. Dit wetsvoorstel voorziet op afdoende wijze in deze noodzakelijkheid: het zal een einde maken aan de grote onrust, die deze benoemingen in de openbare diensten hebben teweeggebracht. Zo de voorwaarde van ononderbroken dienst mag worden gehandhaafd omdat zij tot doel heeft, enerzijds, in hoofde van de Staat de bevoegdheid en de opgedane ervaring van het personeelslid te waarborgen, en, anderzijds, in hoofde van de ambtenaar, de toewijding aan het openbaar ambt naar waarde te schatten, is het nochtans vanzelfsprekend, dat deze voorwaarde niet mag worden geïnterpreteerd op een wijze, die ze volledig van haar doel doet afwijken, zoals dit thans het geval is. De dienstonderbreking die te wijten is aan toeval of overmacht, op billijke wijze geïnterpreteerd, en deze te wijten aan de normale gedraging van het lid van de openbare dienst, anders gezegd de gewettigde dienstonderbreking, mag niet tot gevolg hebben de toepassing van deze oordeelkundige regel te weigeren.

2) Zekere openbare diensten zijn voortgegaan met de aanwerving, gewoonlijk na aanwervingsexamens, van tijdelijke personeelsleden, wier diensten onontbeerlijk waren. Deze personeelsleden, die gewoonlijk erg in beslag genomen zijn door hun taak, verdienen dat de Staat zich zou kwijten van de taak die hij terzake aan de private werkgevers oplegt, rekening zou houden met hun diensten en hun de toegang tot de definitieve betrekkingen zou vergemakkelijken. Het geldt hier jongere elementen onbetwistbaar met minder ervaring, zodat het principe van het beroepsexamen in dit geval voor geen tegenwerping vatbaar is. Het onderhavig wetsvoorstel biedt deze personeelsleden de mogelijkheid het eindstage-examen af te leggen zodra zij een tijdperk van vijf jaren dienst volbracht hebben.

De Staat heeft de morele en juridische verplichting het vraagstuk der tijdelijken op definitieve wijze te regelen. De wet van 28 December 1950, zoals zij thans wordt toegepast, laat niet toe dit doel te verwezenlijken. Bovendien moeten regels gevolgd worden, waarvan de toepassing niet afhangt van het toeval, zoals het tot hiertoe voor zekere benoemingen het geval was. Boven alles moet men aan de tijdelijke leden van het Rijkspersoneel de vaste overtuiging geven, dat dit probleem zal worden opgelost, niet op edelmoedige maar eenvoudig op billijke wijze. Welnu, in de huidige stand van zaken, is enkel de wet bij machte dit doel te verwezenlijken.

Fernand BRUNFAUT.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Les agents temporaires de l'Etat qui, au jour de l'entrée en vigueur de la présente loi, ont presté des services temporaires pendant une période continue d'au moins cinq années, peuvent être nommés à titre définitif.

Il est fait application pour l'exécution du présent arti-

WETSVOORSTEL

Eerste artikel

De tijdelijke personeelsleden van de Staat, die, bij het van kracht worden van deze wet, gedurende een onafgebroken tijdperk van ten minste 5 jaar, tijdelijke diensten hebben gepresteerd, kunnen in vast verband worden benoemd.

Voor de uitvoering van dit artikel wordt toepassing ge-

cle, des dispositions inscrites à l'article 1er de l'arrêté royal du 23 juin 1951 portant des mesures temporaires relatives à l'admission aux emplois des administrations de l'Etat, modifié par l'arrêté royal du 12 décembre 1951. Toutefois, si au cours de la période visée à l'alinéa 1er, les prestations temporaires ont été suspendues pour un motif légitime, l'agent intéressé peut compléter la période requise de cinq années par des services antérieurs ou postérieurs à celle-ci.

Art. 2.

Les agents temporaires de l'Etat qui, au jour de l'entrée en vigueur de la présente loi, ne réunissent pas les conditions visées à l'article précédent, peuvent néanmoins être nommés stagiaires après avoir accompli cinq années de services continus.

Il est fait application, pour l'exécution du présent article, des dispositions inscrites à l'article 2 de l'arrêté royal du 23 juin 1951 portant des mesures temporaires relatives à l'admission aux emplois des administrations de l'Etat, modifié par l'arrêté royal du 12 décembre 1951. Toutefois si, au cours de la période visée à l'alinéa premier, les prestations temporaires ont été suspendues pour un motif légitime, l'agent intéressé peut compléter à due concurrence la période requise de cinq années.

17 février 1953.

F. BRUNFAUT,
J. REY,
J. PEEREBOOM,
R. DIEUDONNE,
A. DE SWEEMER.

maakt van de beschikkingen vermeld in het eerste artikel van het Koninklijk besluit van 23 Juni 1951, houdende tijdelijke maatregelen betreffende de toelating tot betrekkingen in de Rijksbesturen, gewijzigd bij Koninklijk besluit van 12 December 1951. Indien de tijdelijke diensten, gedurende de in lid 1 vermelde periode, nochtans ingevolge een wettige reden onderbroken werden, mag het betrokken personeelslid het vereiste tijdperk van 5 jaar met vroeger volbrachte of later te vervullen diensten aanvullen.

Art. 2.

De tijdelijke personeelsleden van de Staat die, ten dage van het van kracht worden van deze wet, de in het voorgaande artikel bepaalde voorwaarden niet vervullen, kunnen toch tot stagiair benoemd worden na 5 onafgebroken jaren dienst te hebben vervuld.

Voor de uitvoering van dit artikel geldt art 2 van het Koninklijk besluit van 23 Juni 1951, houdende tijdelijke maatregelen betreffende de toelating tot betrekkingen in de Rijksbesturen, gewijzigd bij Koninklijk besluit van 12 December 1951. Indien de tijdelijke dienst nochtans, gedurende het in lid 1 vermelde tijdperk, ingevolge een wettige reden onderbroken werd, dan mag het betrokken personeelslid het vereiste tijdperk van 5 jaar in de vereiste mate aanvullen.

17 Februari 1953.